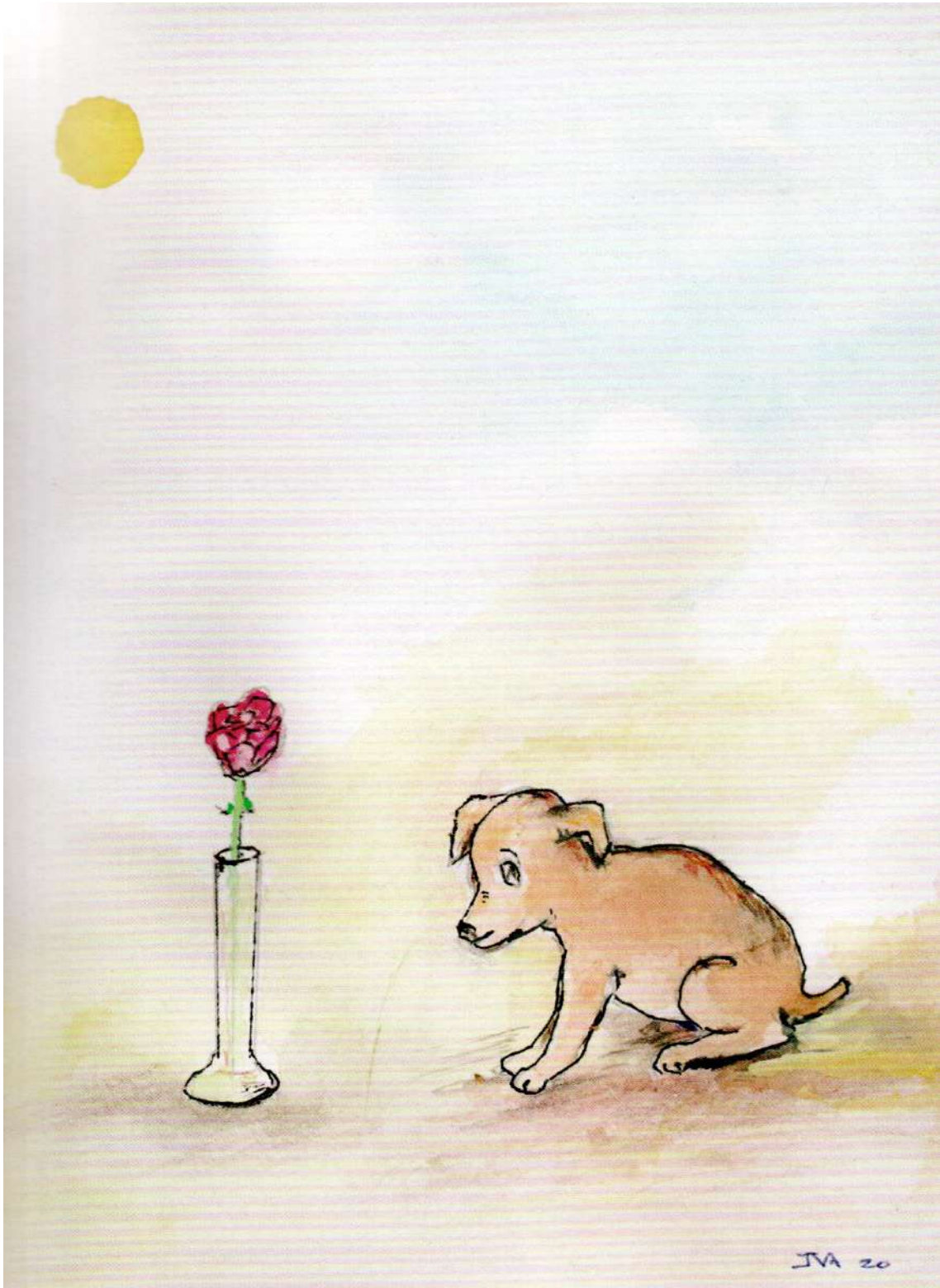

Retall de biografia apòcrifa de l'avi Rovelló

(Nascut a Can Vallverdú, Puiggròs, Les Garrigues, 1968)

Andreu Sotorra

© Josep Vallverdú. Original de la sèrie «Rovelló trist» cedit als hereus de Josep Maria Aloy

Els primers dies, encara cadell, l'avi Rovelló m'esperava al buc de l'escala del bungalou i, havent passat jo, saltava d'un bot i aterrava just a tocar dels meus talons sense ni tan sols bordar ja que en tenia prou per sangglaçar-me amb el fre i l'esgarrapada d'ungles a l'asfalt.

Molts anys més tard el van tancar i el van lligar en un jardí vast i amb una corda extensible. Va ser el destí més benèvol que va aconseguir la Llar d'Avis de la Lliga Protectora d'Animals. La Societat del Vedat de Caça va al·legar que l'avi Rovelló s'havia cruspit la gatonada de la marruixa del forner, que havia mastegat més de mitja dotzena de teules àrabs d'algun dels bungalous i que havia rosegat a ras de vorera un dels fanals de la colònia.

Me'l mirava a través del reixat, ajagut dins el porxo, al fons del jardí on dormitava. L'avi Rovelló havia envellit tant que semblava un indiot amb barballeres i se'l veia ullerós, entristit i valetudinari i ni tan sols s'alertava per la meva presència, aferrat ara jo, com un pres, als barrots de la porta forjada. ¿No enyorava saltar-me a tocar dels talons? ¿Era jo, potser, qui trobava a faltar les seves trapelleries?

Per la part del darrere del bungalou em vaig enfilem a la teulada fins a arribar al ràfec que el protegia dels aiguats fent de sostre porxat. I quan ni s'ho podia afigurar, vaig saltar de quatre potes a rasar-li malucs i cua.

Ell va fer un botet amb un sotrac gairebé imperceptible que ens va posar cara a cara. Fit a fit mateix, a tocar de l'alè, li vaig dir:

—¿L'aguantes, tant de marriment? ¿No enyores el cadell que eres replegat al buc? ¿És cert allò que van fer córrer de la cria de gatons, de les teules, del fanal...?

L'avi Rovelló encara va cloure una mica més els ulls.

—Quan era lletó —va dir—, em van implantar els ullals nous. De plexiglàs, ¿veus...?

I amb les dues potes davanteres, posant-se dret com un homenet, es va treure el raïm de postissos, blancs com la neu, única prova de l'arma del delicte, i fins i tot me'ls va deixar sospesar.

(Publicat dins de «L'home que regava els llibres. A Josep Maria Aloy, en homenatge», amb 36 autors i 14 il·lustradors. Pròleg de Josep Vallverdú i epíleg de Joaquim Noguero. Edicions de L'Albí, Berga, 2022.)